

de rooie roeptoeter

De Rooie Roeptoeter (RRT) is een onregelmatig verschijnend, links blad voor Oisterwijk en is een uitgave van het redactiecollectief De Rooie Roeptoeter, Postbus 340, 5060 AH Oisterwijk. Abonnementen zijn gratis, maar financiële steun is welkom: giro 5264985 t.n.v. De Rooie Roeptoeter te Oisterwijk.

Nummer 31, Juni 1993

De dominee mag oprasssen

Cijfermateriaal heeft altijd mensen geïmponeerd. Zeker politici die afhankelijk zijn van stemmenaantallen en opiniepolls zijn er gevoelig voor. Dat heeft wethouder Russ goed begrepen en om de gemeenteraad alvast wat te masseren in de richting van het uithollen van de welzijnsvoorzieningen, liet hij een ambtenaar een onderzoekje verrichten met behulp van een computer. En wat zien we? De Oisterwijker vindt zijn partner en zijn kinderen het meest belangrijk voor sociale contacten. De hulpverleners, de pastor en de dominee sluiten de rij. De CDA-doctrine van Brinkman waarin het gezin de hoeksteen van de samenleving is, slaat goed aan bij de Oisterwijkse respondenten. De pastoor is niet meer nodig en welzijnspaus Zantkuijl kan zijn koffer ook al klaarzetten. De geïndividualiseerde samenleving Oisterwijk zoekt het zelf wel uit. En dat past weer precies in het kader van de sociale vernieuwingsplannen en de herijking van het welzijnsbeleid van wethouder Russ. Nee, de wethouder mag men geen doetje noemen.

Maar liefst 55,8% van de aangeschreven Oisterwijkers reageerde op de enquête, zo stelt opsteller W. Gouw triomfantelijk vast. En die niet reageerden, voornamelijk mensen uit het Westend en de Waterhoef, zullen wel geen interesse hebben gehad volgens de onderzoeker. Een merkwaardige conclusie, immers uit het onderzoek blijkt juist dat bewo-

ners uit de Waterhoef en het Westend het welzijnsvoorzieningsniveau in Oisterwijk het meest met een onvoldoende beoordelen. Maar Gouw en Russ trompetteren het uit en de pers volgt volgzzaam: en tevreden dat we zijn. Het doet ons denken aan de arbeidstevredenheidsonderzoeken van sociologen uit de eerste helft van de jaren zestig. Niemand bleek op het bedrijf klachten te hebben, de lonen en arbeidsvoorwaarden werden uitstekend geacht. Enigszins beduusd moesten de sociale wetenschappers daarna aantreden om de massale loonstakingen en bedrijfsbezettingen in de tweede helft van de jaren zestig te verklaren. Ontevredenheid bleek zich collectief te uiten en was niet te vangen in geïndividualiseerde enquêtes, ingevuld ver van de werkplek. Dat Russ met zijn cijfers weinig kan zeggen over de beleving van de gemiddelde Oisterwijker, is reeds na lezing van enkele tabellen duidelijk. De respons in de Bunders en de Levenskerk is veel hoger dan in de meeste andere wijken. En wie wonen daar: juist de gesetelde goed opgeleide en grof verdienende blanke mannen die CDA of VVD stemmen en hun meubels kopen bij De Swaen Solidwood. Geen wonder dat er in Oisterwijk ineens zoveel mensen een koopwoning hebben en vinden dat hun huizen goed onderhouden zijn en weinig geluid doorlaten. Grappig is trouwens te vernemen dat geld voor de gemiddelde CDA- en VVD-stemmer in die wijken van geen belang is voor de welzijnsbeleving. Als er dan toch belastingen in Oisterwijk verhoogd moeten worden ... Wie het breed heeft, laat

het breed hangen. Ook het geloof heeft in Bunders en de Levenskerk afgedaan. Met het verdwijnen van de beschermengel uit het wijkbeeld is de veiligheidsbeleving in die wijken niet meer het hoogste. Die eer valt, zo lezen we in het rapport, te beurt aan de Waterhoef en het Westend. Nu weten we allemaal dat daar de verstokte sociaal-democraten van de PvdA wonen. De partij is bijna weggevaagd, de resterende leden vliegen elkaar voortdurend in de haren of slachten elkaar af, Rottenberg prijkt in De Volkskrant met een vervaarlijk Gilette-mesje en Wöltgens heeft het voortdurend over uiteenspannende huwelijken. Maar de PvdA-kiezer in Oisterwijk waant zich veilig, 100% zelfs in de Waterhoef.

Wie na deze uiteenzetting nog enige waarde hecht aan het onderzoek van wethouder Russ, wordt aangeraden contact op te nemen met RIAGG, Madi, De Leest, het Informatiecentrum of de dominee. Het dient wel met spoed te gebeuren want de geïnterviewden maken nauwelijks gebruik van RIAGG, informatiecentra of dominee. En dus zal het ons niet verbazen als bij de kerntakendiscussie het sociaal raadsliedenwerk, de kinderopvang en De Leest flink gesnoeid worden en dat de dominee wederom met schoenensmeer de straten op en neer moet. Dat kan toch nooit de bedoeling zijn geweest van het Interkerkelijk Vredesberaad toen dat begon te pleiten voor het terugdringen van het aantal kerntaken.

Een ontroerende ontmoeting

Een tijdje geleden nam ik de trein van Oisterwijk terug naar huis toen ik in de wagon een met zijn armen zwaaiende zwerver tegen het lijf liep die aan zijn trouwe bierfles vastgeklampt een lied ten gehore bracht. Alhoewel ik de voormalige Oisterwijker al zeker twaalf jaar niet meer gezien had herkende ik hem onmiddellijk; het was Gerard Beekmans van de Telstarlaan. Ik passeerde hem en begroette hem met "hee Beekmannetje, alles goed?". Aan het einde van de jaren zeventig was Beekmans een trouwe bezoeker van jongeren centrum 'De Sponz' waar ik als medewerker destijds mijn beste dagen in Oisterwijk meemaakte. Zwervers en alcoholisten als

Beekmans werden als paria's uit de lokale horeca-gelegenheden geweerd maar in 'De Sponz' konden zij zichzelf blijven zonder rekening te houden met agressieve kroegbazen als Ben Schilders. Beekmans was altijd goed geluimd, hield van een borrel, danste gaarne met de jongelui, was een liefhebber van popmuziek en toonde zich geestelijk uiterst vitaal. Wij jongeren waren destijds gewend aan dergelijke volkstypen en gingen met hem om alsof hij een achttien-jarige was.

In de trein bleek het inmiddels 63-jarige 'Beekmannetje' geheel verbaasd dat ik hem kende en aansprak. Hij kwam bij me zitten en vroeg me hoe ik hem kende. Ik vertelde hem mijn verhaal over 'De Sponz' en over zijn perikelen in het jongeren centrum en over de gesprekken die we destijds gevoerd hadden. Hij raakte volledig ontroerd. Hij bood me vriendelijk zijn fles aan, een gebaar dat ik overigens even vriendelijk afsloeg. Daarop nam hij het woord en met tranen in zijn ogen moest hij me vertellen dat hij zich in Oisterwijk niet meer kon vertonen omdat hij daar volledig genegeerd en met de nek aangekeken werd. Ik was de eerste sinds jaren die een vriendelijk woord met hem wisselde, zo vertelde hij me. Een huis had hij niet meer en iedere avond was hij nu verplicht naar het tehuis 'De Klinkert' in Tilburg te reizen waar een bedje voor hem gespreid stond. Onveranderd was hij mateloos eenzaam, maar nog altijd had hij de hoop een vriend of vriendin te vinden waarmee hij zijn volgende jaren kon doorbrengen. Beekmans bleek een ongelooflijke optimist die ondanks zijn bestaan - ik verbaasde me erover dat hij nog gezond en levend rondliep - nog in de toekomst geloofde.

Inmiddels was de trein in Tilburg aangekomen waar ik een kwartiertje diende te wachten op mijn aansluiting naar Rotterdam. Beekmans bleef bij me en luid pratend en met zijn fles zwaaiend trok hij al ras de aandacht van de reizigers op het perron die glimlachend het tafereel gadesloegen. We babbelden honderd-uit over onze Oisterwijkse jaren en soms biggelden hem daarbij de tranen over de wangen. Voor de veertiende keer vroeg hij naar mijn naam en beloofde me als hij ooit een hond zou nemen dat hij die Sippie zou

noemen. Zijn grootste liefde bestond momenteel uit het declameren van eigen gedichten die rechtstreeks uit zijn ervaringen op de straat gebaseerd waren. Luidkeels droeg hij verschillende strofen voor die soms mooi en ontroerend waren en soms platvloers en afgezaagd. Maar hij leefde tenminste en hoe! Beekmans was nog altijd in staat alles tot zijn essentie terug te brengen. Later in de trein herinnerde ik me zo'n strofe die ik op een envelop neerkrabbelde. Dichtregels die de eenzaamheid en het verlangen naar geborgenheid op melancholieke wijze weergaven: 'Een zucht geeft lucht aan een hart vol smart Kwam zij wat nader of hij wat dichters dan was mijn zucht misschien wat lichter' Toen mijn trein arriveerde vroeg hij me of hij me op de wang mocht zoenen, een geste die ik aarzelend toeliet. Met mij leek ook het hele Perron gecharmeerd. Hij zwaaide de vertrekkende trein uit en tot mijn grote verbazing zwaaiden de meeste mensen even oprecht en ontroerd naar Beekmans terug.

Waarom dit verhaaltje? We leven allen in een wereld die steeds gewelddadiger lijkt te worden. In plaats van ons te confronteren met geweld en ellende verschuilen we onszelf in onze huizen, kijken TV, vizelen we ons katholicisme op, en kankeren op iedereen die anders is of anders doet dan wijzelf. De oorlogen en rassenrellen die aan de poorten van onze grenzen woeden komen in een rap tempo naderbij. Indien we blijven weigeren de junk, de alco, de zwerver, de niet-katholiek en de buitenlander - ondanks hun anderszijn - als volwaardig te bejegenen blijven we zelf schuldig aan de beelden die we dagelijks op het journaal aanschouwen. Zonder de dialoog met de anderen zullen de wapens en het geweld blijven spreken. Kom, de toekomst ligt nog open. Doe nou 's echt iets zinnigs met je tijd.

Siebe Thissen

Toetertje

Burgemeester: Ik kom geld tekort. Wie moet ik ontslaan? Burgemeestersvrouw: Interesseert me geen lor, het is vijf voor zes, ik moet nog boodschappen doen. Burgemeester: Wie zei je, schatje? Burgemeestersvrouw: Sorry hoor, Ben Wat Halen. Burgemeester: Ooh, die.

Wie viel er door de prullenmand?

Maandag 19 april. Een druilerige ochtend. De bezorgers van de RRT hullen zich in lange regenjassen en trekken de gleufhoeden diep over hun hoofd. De redactie heeft opdracht gegeven om in navolging van de Sociale Dienst Groningen de brievenbussen van de abonnees te bekluren. Niet op uitstekende tandenborstels maar op stickers. Anti-reclamestickers wel te verstaan. De abonnees kwamen redelijk goed uit de bus. Terwijl in veel straten in Oisterwijk geen sticker te bekennen is, scoorden de abonnees 22,3%. De stickerrechercheurs vervolgden hun sluiptocht langs de brievenbussen van de Groen Links leden. En wat bleek, een nog betere score: 38,9% had een sticker. Onze speurneuzen raakten helemaal het spoor bijster toen zij de bestuursleden van Groen Links bespieden. Deze leden moeten gewaarschuwd zijn, want het percentage stickers bedroeg hier maar liefst 80. Maar op het einde van de zware werkdag bleek maar weer eens dat onze speurneuzen zich niet voor niets uitsloven. De fractie van Groen Links viel bij controle door de mand, niemand van de fractieleden had een sticker op de brievenbus. Terwijl uitgerekend die fractie bij de algemene beschouwingen zo'n drukte maakte om een eenvoudig stickertje. Wij stellen voor dat voorzitter Maria van Drunen tijdens die blijkbaar gezellige tuinfeesten van Groen Links eens dreigt met forse strafkortingen. En omdat wij nooit te beroerd zijn om mensen die gekort dreigen te worden met illegale tips te helpen, hierbij voor de fractieleden alvast wat uitvluchten:

1. Groen Links leden participeren in een democratische huishouding, waarbij ook partner en kinderen inspraak hebben.
2. Groen Links leden behoren op te komen voor de laagste inkomenscategorieën en die hebben de reclamefolders hard nodig om de eindjes aan elkaar te knopen. Bovendien zijn de bezorgers de meest kansarme burgers.
3. Groen Links is een principiële partij, dus als we zeggen dat we stickers thuisgestuurd willen hebben, dan gaan we ze ook niet ophalen bij de gemeentevoorlichting.

Exclusief

Harrie de Hakker zet zich in voor de Rotary. Elitair wil hij de club van professoren, artsen en politici niet noemen. Eerder werft men selectief leden. Ook de Oisterwijkse ondernemers onderscheiden zich door een eigen club De Toestroom geheten. En kent u de exclusieve gastenclub van Cas Spijkers al? Na de exclusieve winkels en de galapronkzitting van de SOK nu de exclusieve clubs waar werkend Oisterwijk naar mag kijken maar aankomen niet.

Burrie's Kèk op Osterwèk

Impotentie

Het College en de raad zijn om, er komt geen nieuwe sporthal in Pannenschuur. De sportclubs en ex-PvdA wethouder van sportzaken Greet Ermen boos, want de huidige PvdA-wethouder Russ zou niks om sport geven. Maar volgens Russ sloeg Ermen de plank mis. Hij is wel degelijk een sportliefhebber en wel van honkbal. Honkbal, een in socialistische milieus nauwelijks beoefende sport omdat het te veel *the American way of life* uitstraalt. Een sport waarin meisjes als Greet Ermen slechts langs de kant in wulpse korte rokjes en met plumeaus in de hand mogen meespringen als *cheerleader*. Dat mag je van een Osterwèks mèske dat niet eens dansmarieke is geweest toch niet verwachten. Maar de akela Ermen is uit het College verdwenen en dus kan de mannelijke viriliteit weer openlijk beleden worden.

Russ weet als oud-leraar en als cultureel onderlegd persoon natuurlijk verdomd goed dat honkbal bij de Amerikaanse teenagers een dubbelzinnige betekenis heeft. Meat Loaf zong erover: de man als *pressure cooker* die alle honken van de vrouw neemt. Bluffertje Russ van 2C stelt tegenover brugpieper Graumans maar meteen dat hij in staat is een home-run te maken. *This boy can really fly*. En de andere heren doen er niet voor onder. Kortmann en Van Rijthoven beschouwen de raad als een verjaardagsfeestje voor heren van gevorderde leeftijd. Op dat soort partijtjes wordt de schijn van viriliteit opgehouden door aftandse seksuele toespelingen te maken. En dus laten ze het boegbeeld van onkreukbaar Oisterwijk Piet van Abeelen veertien nummer-tjes maken met de secretaresse van Kortmann en nemen ze gretig het CDA-raadslid Smits te pakken die nog slechts iets voelt bungelen. Helaas is raadslid Graumans nog niet oud genoeg om de herenhumor te begrijpen. Onverdroten geeft hij het College drie slag en vier wijd. Al eerder had hij wethouder Verhoeven ten aanzien van het minima-beleid beschuldigd van impotent gedrag. "Zo is het wel genoeg, meneer Graumans" repliceerde burgemeester Kortmann. Immers iets erger dan ouder wordende heren een gebrek aan fut aanpraten, bestaat er niet. De pauze met koffie en koekje was welkom. De raadsleden hadden hun kruut verschoten. De schelle bel van bode Peter kon ze niet meer wakker schudden. *Let me sleep on it and I'll give you an answer in the morning*. En in de raad zijn er onvoldoende Ellen Foleys die eisen *I gotta know right now!*. Meat Loaf is morsdood en met de kwaliteit van de raad is het niet veel beter gesteld.

Burrie

Bon voor gratis abonnement

Naam:.....

Adres:.....

opsturen naar RRT, Postbus 340, 5060 AH
Oisterwijk en de postzegel niet vergeten!).
